

2. Turner R. H. Role-taking, role standpoint, and reference group behavior. *American Journal of Sociology*. 1956. V. 61. P. 216–225.
3. Дербеньова А., Кунцевська А. Тренінги з розвитку комунікативності вчителів. Харків: Основа, 2009. 191 с.
4. Когут І. В. Формування професійно-педагогічної комунікативної компетентності майбутнього вчителя: дис. ... канд. пед. наук: 13.00.04. Полтава, 2015. 250 с.
5. Сысоева Е. Ю. Развитие коммуникативной компетентности преподавателя вуза в системе повышения квалификации. *Современные исследования социальных проблем (электронный научный журнал)*. 2016. № 11 (67). С. 103–112.

Огороднік Є. Ю., здобувач 1-го курсу СО «Магістр»,
факультету історії та міжнародних відносин
спеціальності «Міжнародні відносини, суспільні комунікації
та регіональні студії»
ДонНУ імені Василя Стуса,
Україна.
Науковий керівник – Зарішняк І. М., канд. пед. наук, доц.,
ДонНУ імені Василя Стуса,
Україна

ЩОДО ЧИННИКІВ ДЕМОТИВАЦІЇ ТА МОТИВАЦІЇ СТУДЕНТІВ ДО НАВЧАННЯ

На сьогодні існує низка причин, які стали чинниками демотивації студентів. На нашу думку, вони обумовлені як об'єктивними, так і суб'єктивними факторами:

1. Студент не бачить свого майбутнього за обраним фахом.
2. Студент невдоволений системою освіти або університетом.
3. Студент не має мотивації навчатися на «відмінно», адже можна отримати «задовільно» і в буквальному сенсі відпочивати.
4. Студент втрачає мотивацію через дистанційне навчання та дефіцит живого спілкування з викладачами та студентами.
5. Студенту нецікава спеціальність, яку він вивчає.
6. Знецінення вищої освіти як такої.
7. Доступність освіти.
8. Студенти часто змушені поєднувати навчання і роботу.

Відкритим, однак, залишається питання про те, що, мотивує студента. На нашу думку, існує певна класифікація причин, що можуть мотивувати до навчальної діяльності:

1. Пізнавальні мотиви – бажання отримати гарну освіту, бути ерудованою особою, професіоналом своєї справи.
2. Широкі соціальні мотиви – виражені бажанням зайняти гідне місце у суспільстві, отримати визнання від соціуму за якість знань, отриманих у процесі навчання.
3. Прагматичні мотиви – отримання матеріальних та нематеріальних благ як винагороду за свою працю.
4. Професійно-ціннісні мотиви – перспектива працевлаштування на роботі, що принесе розвиток та буде цікавою.
5. Естетичні мотиви – бажання отримувати задоволення від процесу навчання, розкривати свої таланти.
6. Комунікаційні мотиви – розширення кола спілкування для підвищення свого інтелекту та нових знайомств.
7. Традиційно-історичні мотиви – стереотипи про загальнообов'язковість вищої освіти, що закріпилися у суспільстві.
8. Утилітарно-практичні мотиви – самоосвіта.
9. Навчально-пізнавальні мотиви – орієнтація на способи отримання знань, зацікавлення в окремих предметах.

Пацята А. О., здобувач вищої освіти,
ДонНУ імені Василя Стуса,
Україна.

*Науковий керівник – Зарішняк І. М., канд. пед. наук, доц.,
ДонНУ імені Василя Стуса,
Україна*

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНО ЗНАЧУЩИХ ЯКОСТЕЙ ПЕДАГОГА

У підручнику І. А. Зязюна, Л. В. Карамушки «Педагогічна майстерність» (1997) зазначається, що для педагога професійну значимість мають такі особистісні якості: розвиток емпатії, тобто здатності розуміти внутрішній світ іншої людини і проникати в її почуття, співпереживати їй; здатність до активного впливу на учня – динамізм особистості, який проявляється в ініціативі, гнучкості, різноманітні впливів і в можливості педагога ловити зміни ситуації і продумувати необхідну стратегію педагогічних впливів; окрім того, на протиполог динамізму і вмінню «володіти іншими», педагог повинен володіти високорозвиненою здатністю «володіти собою».

Дослідниця Т. В. Ткаченко зазначає, що для ефективності професійної діяльності необхідний набір професійно важливих якостей, що визначаються